

лениіе, лювлѣж, капла, коракль, изъзбавьенз, зѣмьѣж); б) гъркланните г, к и з преминувать въ зѣбни ж, ч, ц, ш и с, а зѣбните ц, з и с въ сѣименните ч, ж и ш (напр. лзгати-лзжнвз, лзжесзѣѣ-дѣктельство; плакати-плачз, плачѣвнз; грѣхз-прегрѣшнннѣ; мѣсцз-мѣсцннн; отьцѣ-отьчнн; про-сити-прошенз).

При сѣединеннето на звуковете въ старобългарскіяте езикѣ са срѣщатъ още слѣдующите особенноти: 1) Послѣдннѣятъ слогъ на сѣва дума сѣкога са свѣршва съ гласна, открита, посова или глуха, буква (напр. взиа, дѣлаж, градз). 2) Въ чуждите думи, ако надъ буквата а не сѣществува удареннѣ, тя са преобразява на о (косиль отъ *Vásilius*, лажоръ отъ *Lázarus*, Дольматика отъ *Dalmàtia*, сотона отъ *satanasъ* (гр.), оцѣтз отъ *acetum*, поганз отъ *paganus*, порада отъ *paradisus*, олтарз отъ алтаръ, и пр.). 3) Отъ двѣте гласни, които стоятъ нарѣдъ въ една и сѣща дума, втората бива еднаква съ пѣрвата (т. е. усвоява звукѣтъ на пѣрвата: новааго), или само са приближава до нея (т. е. преминува само въ сѣотвѣтствующата ѣ гласна: докмааго). Това правило са сѣблюдава най-мнотото при склонѣннѣята на опредѣленните прилагателни: новоуоуму отъ новоу и иему, новѣжмз отъ новз и иемз, докмоуому отъ докмоу и иему. За доказателство, че гласната и са замѣнява съ а, оу и ѣ, ни служатъ оне нѣколко прилагателни, които са не подѣржаватъ на подобни измѣненнѣ: сѣшоуиемоу, сѣпѣшоуиемоу, нипоѣднмѣиѣмъ. 4) Мекката гласна ѣ влазя въ сѣединеннѣ съ зѣбните ж, ч, ш, ц и ц, когато